

„TYÖTÄTEKEVÄ“ TALONPOIKAISTO JA MAANKAUPPA

Vasemmistonarodnikkien puheet „työtätekevästä“ talonpoikaistosta ovat niin huutavaa petkutusta ja työläisten *sosialistisen* tietoisuuden turmelemista, että on vielä kerran pysähdyttävä erittelemään tuota petosta.

Mitä enemmän vasemmistonarodnikkimme keikaroivat sisällyksettömillä yleisillä fraaseilla ja makeilevilla puheilla, sitä tärkeämpää on esittää niiden vastapainoksi tarkkoja tietoja talonpoikaistaloudesta.

Vasemmistonarodnikki ei pelkää mitään niin kovin kuin *tarkkoja* tietoja talonpoikaisporvaristosta ja talonpoikaisproletariaatista.

Ottakaamme viimeisen zemstvotilastoinnin tiedot Moskovan ympäristön talonpojista ⁴⁷. Puutarhanhoidon ja vihanneviljelyn harvinaisen suuren kehityksen ansiosta maatalous on siellä saanut suhteellisesti varsin huomattavan kaupallisen luonteen. Paikkakunta, missä markkinasuhteet ovat kehittyneempiä, osoittaa meille mitä havainnollisimpana esimerkkinä ne *peruspiirteet*, jotka ovat ominaisia *millaiselle* talonpoikaistaloudelle *tahansa* kapitalismin valitessa.

Moskovan ympäristön ensimmäinen talonpoikaistalouspiiri (otamme ainoastaan ensimmäisen piirin, koska tilastomiehet eivät valitettavasti ole antaneet yleisiä yhteenvetoja) käsittää *enemmän kuin 2 tuhatta* talonpoikaistaloutta. Tämä lukumäärä on tarpeeksi suuri voidaksemme tutkia proletariaatin ja porvariston välisiä tyypillisiä suhteita „työtätekevän“ talonpoikaiston keskuudessa.

On mielenkiintoista, että kapitalistinen maanviljelys kehittyy juuri täällä, missä maa on tavallista ja taloudet tavattoman pieniä. 2.336 talonpoikaistaloudella on 4.253 des-

jatiinaa osuusmaata — keskimäärin vähemmän kuin 2 desjatiinaa taloutta kohti. Jos otetaan lisäksi 1.761 desjatiinaa vuokramaata ja vähennetään 625 desjatiinaa vuokralle annettua maata, niin saadaan 5.389 desjatiinaa — vähemmän kuin kaksi desjatiinaa taloutta kohti. Ja sittenkin on kaksi kolmasosaa talonpojista sellaisia, jotka käyttävät palkkatyöläisiä!

Mitä korkeammalla tasolla on maanviljelystekniikka, mitä voimaperäisemmin hoidetaan taloutta, mitä voimakkaampaa on markkinoiden vaikutus, sitä useammin tavataan *suur*-tuotantoa *pienillä* maapalstoilla. Tämän ovat porvarilliset professorit ja vasemmistonarodnikkimme alinomaa unohtaneet ihastellessaan pieniä (maan määrään nähden pieniä) talouksia ja *hämätessään* työläisiä palkkaavien nykyaikaisten pientalouksien kapitalistisen luonteen.

Tarkastelkaamme osuusmaiden kaupallista kiertoa. Maiden vuokralle ottoa ja antoa kuvaavista numerotiedoista näemme, että tuo kaupalliike on varsin huomattavaa. Noin puolet vuokramaista on *osuusmaita*. Kaikkiaan annetaan vuokralle 625 desjatiinaa *osuusmaata* ja otetaan vuokralle 845 desjatiinaa. Selvää on, että entinen osuusmaanhallinta, joka on koko luontonsa puolesta sidottu maaorjuuteen ja keskiaikaisuuteen, alkaa muodostua *haitaksi* nykyajan kaupalliikkeelle ja kapitalistiselle vaihdolle. Kapitalismi *murskaa* entisen osuusmaanhallinnan. Talous ei mukaudu *kruunun säätämään* maaosuuteen, vaan vaatii maan *vapaata* kaupallista kiertoa, maan vapaata, markkinoiden asettamien vaatimusten, porvarillisen talousmuodon asettamien vaatimusten mukaista vuokralle antamista ja ottamista.

Tarkastelkaamme talonpoikaisproletariaattia. Siihen kuuluviksi on luettava ennen kaikkea ne 405 taloutta (2.336 taloudesta), jotka ovat maattomia tai joilla on maata käytössä korkeintaan puoli desjatiinaa taloutta kohti. Noilla 405 taloudella on 437 desjatiinaa osuusmaata. Ne ovat kuitenkin köyhälistöä, melkein kaikki hevosettomia. Ne eivät kykene hoitamaan talouttaan. Ja niinpä ne antavat vuokralle 372 desjatiinaa, suurimman osan maastaan, ja itse muuttavat palkkatyöläisiksi: 405 taloudesta 376 taloutta „antaa” joko maataloustyöläisiä tahi maanviljelyksestä luopuvia teollisuustyöläisiä.

Tarkastelkaamme varakkainta talonpoikaisporvaristoa. 526 taloudella on kullakin maata enemmän kuin 3 desjatiinaa:

tämä on jo kapitalistista maanviljelystä puutarhanhoitoineen ja vihannesviljelyksineen. 526 isännästä 509 palkkaa työläisiä. 1.706 perheeseen kuuluvaa työmiestä kohti heillä on 1.248 palkkatyöläistä (vuodeksi tai määräkaudeksi palkattua) ottamatta lukuun vielä päiväläisiä (51 tuhatta päiväläisten tekemää työpäivää).

Maata heillä on 1.540 desjatiinaa — vähemmän kuin 3 desjatiinaa osuusmaata taloutta kohti. Mutta he antavat vuokralle vain 42 desjatiinaa ja vuokraavat itselleen 1.102 desjatiinaa, joista 512 desjatiinaa on osuusmaatal „Kooten” täten maata nuo „työtätekevät” talonpojat, joilla kullakin on *kolme perheeseen kuuluvaa* työmiestä taloutta kohti, muuttuvat tyypillisiksi porvareiksi: taloutta kohti tulee keskimäärin kaksi ja puoli *palkkatyöläistä* ja lähes sata palkatun päiväläisen tekemää työpäivää. Maan *tuotteiden* osto ja myynti johtaa *itse maan* oston ja myynnin (vuokralle oton ja annon) kehittymiseen ja sitten myös *työvoiman* ostoon ja myyntiin.

Harkitkaa nyt vasemmistonarodnikkien väitettä, että maan yksityisomistuksen lakkauttaminen on muka „maiden poistamista” kaupallisesta kierrosta! Se on aito pikkuporvarilista satua. Todellisuudessa on asia juuri päinvastoin: sellainen lakkauttaminen *voimistaisi* valtavassa mitassa maiden saantia kauppakiertoon. Vapautuisivat ne pääomat, joita nykyään kulutetaan maan ostamiseen, häviäisivät maaorjuudelliset ja byrokraattiset (virkavaltaiset) haitat, jotka estävät luovuttamasta maata vapaasti käsistä toisiin,— entistä voimakkaampaa olisi kapitalismin kehitys, t.s. proletariaatti antaisi entistä enemmän maata vuokralle ja porvaristo „kokoaisi” sitä.

Maaorjuuden puoltajia vastaan käytävän taistelun kannalta hyödyllistä toimenpidettä vasemmistonarodnikit sanovat „sosialismiksi”, vaikka se todellisuudessa on porvarillinen toimenpide. Sekä talonpoikaisproletaareilla että talonpoikaisporvareilla on *yhteisiä* intressejä tilanherroja vastaan, se on kiistatonta. Sen tietää jokainen marxilainen työläinen, mutta kun *hämäröitetään* proletariaatin ja porvariston välisen luokkavastakohtaisuuden tajuamista löpöttelemällä „työtätekevästä” talonpoikaistosta, niin se merkitsee porvariston puolelle siirtymistä, sosialismin vihollisten puolelle menemistä.

Moskovan ympäristön talouselämä osoittaa meille — aivan kuin suurennuslasin läpi — sen, mitä tapahtuu heikommassa ja vaikeammin havaittavassa muodossa *kaikkiällä* Venäjällä. Talonpoika, joka ei palkkaudu tai ei itse palkkaa („työntekijää”), alkaa olla jo *kaikkiällä* poikkeuksena. Kaupankäynti kehittyy päivä päivältä yhä enemmän vieläpä syrjäkulmillakin, proletaarien (palkkatyöläisten) ja piensäntien, pikkuporvarien, talonpoikien välinen kiilu käy yhä syvemmäksi.

Kaupunkilaisproletaarin tehtävänä on auttaa tajuamaan selvästi tuo luokkavastakohtaisuus, jota *hämäävät* maaseudulla maanviljelyksen erikoisuudet ja maaorjuuden jäännökset. Porvaristolla, jonka perässä pikkuporvarilliset vasemmistonarodnikitkin tyhmyydessään laahustavat, on tehtävänä *vaikeuttaa* tuon luokkavastakohtaisuuden tajuamista puhumalla tyhjämpäiväisiä, sisällyksettömiä ja perin juurin valheellisia fraaseja „työtätekevistä” talonpoikaistosta.

„Putj Pravdy” № 26,
maaliskuun 2 pnrä 1914
Allekirjoitus: V. I.

Julkaistaan „Putj Pravdy” lehdessä
tekstin mukaan